

Presentasjon Therese Myrans utstilling "Liv", Kjøpmannsgata Ung Kunst. Gustav Svihus Borgersen.

Arbeidene til Therese Myran er preget av overskudd. De har noe nærmest eksplosivt ved seg. På engelsk snakker en gjerne om «urgency», et ord som på norsk ofte blir oversatt med det ikke helt dekkende ordet «hastverk». Det er ikke hastverk som preger bildene til Myran, men nettopp dette «urgency». En trang, en vilje, et behov for å lage. Arbeidene – uansett materiale – spruter av denne virketrangen. Det er arbeider frembragt av nødvendighet.

Arbeidene beveger seg fra abstrakt med figurative elementer til det mer eller mindre rent figurative. Men de ligger alltid tett på det levende, uansett om en ikke blir konfrontert med et identifiserbart, helt uttegnet figurativt motiv. Se bare på titlene hun har brukt. De er utsagn, glimt av samtaler, begeistrede konfrontasjoner. Myran befinner seg langt ifra den abstrakte billedtradisjonens «Uten tittel»-praksis. Og utstillingen heter da også nettopp «Liv».

For i de figurative elementene hun velger å trekke inn, får man følelsen av at disse er for tett på noe selvopplevd til å være tilfeldige elementer. Kropper og øyne, glimt av barn eller dyr. De er observasjoner, prosessert gjennom et øye og materialisert gjennom arbeid med hendene.

Og når overskudd først er nevnt, kan dette tas helt bokstavelig i tilfellet Myran. De tekstile arbeidene hennes begynte nettopp med et overskuddslager av trådstumper og restegarn etter tekstilarbeid. Noen ganger er tekstilet blandet med maling, andre ganger er arbeidene rene tekstilarbeider. Denne økologiske, besparende praksisen trekker også historisk tråder tilbake til slik en i tidligere tider nyttiggjorde seg alt en hadde. Restegarn ble ikke kastet, men benyttet til reparasjoner og småarbeider, gjerne av kvinner. Hos Myran blir dette ikke bare en hyllest til slikt arbeid, men også en kjønnspolitisk kraft.

Et annet interessant aspekt, når man holder bruken av tekstil og maling opp mot hverandre, er hvordan disse vidt forskjellige materialene likevel avslører den samme streken, den samme forståelsen for koloritt, bare med en annen tekstur og stofflighet. Det er som om det understreker for oss og Myran selv at hun ikke kan flykte fra seg selv, fra sine observasjoner og sin måte å uttrykke seg på. Selv linjene og fargene i den bokstavelig talt figurative, broderidekkete plastskulpturen i helfigur bærer likhetstrekk med de flate maleriene hennes. Så beslektet, men allikevel så forskjellig.

Men viktigst her er kanskje hvordan hun tildekker nok til at det blir allmenngyldig. Dette er ikke hennes liv, ned til de næreste detaljer. Det er liv. Konkretisert av hennes hender, basert på hennes sensitivitet, men med en rå, ekspressiv vitalitet som smitter over på betrakteren.

Gustav Svihus Borgersen, 31.05.2023